

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

λίγο λίγο για το συνθήματα στους τοίχους

...ένα σύνθημα αξίζει όσο χίλιες λέξεις

Μια εποχή που κάτι είχα αρχίσει να καταλαβαίνω για την σαπίλα της ελληνικής πραγματικότητας, δηλαδή ότι είναι ελληνική, αντρική και καθόλου ταξική, σκέψεις τις οποίες δε μπορούσα 100% να τις βάλω σε μια σειρά, διότι δε διάβαζα ούτε μισό βιβλίο τότε, αλλά ούτε πολυσυζητούσα για αυτά τα θέματα, σκόλαγα λοιπόν θυμάμαι από το Ι.Ε.Κ. μεσημέρι, και παίρνοντας λεωφορείο για να κάνω την ίδια βαρετή διαδρομή από το κέντρο προς Πετρούπολη, εκεί κάπου προς το τέλος της Λιοσίων, είδα για πρώτη φορά μια γιγάντια διαφημιστική πινακίδα καλυμμένη με ένα σύνθημα. **"ΣΤΟ ΜΠΑΡ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΧΑΛΒΑΣ"** και ένοιωσα επιτέλους πώς όλες αυτές οι σκέψεις που έκανα τότε, αποτυπώνονταν σε ένα και μόνο σύνθημα. Κάθε μήνα σχεδόν ανανεωνόταν η πινακίδα και με άλλο σύνθημα. **"ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΧΑΜΑΝΙΚΙ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΧΑΪΝΙΚΙ"**. Αυτό λοιπόν το ασημαντο φαινομενικά βίωμα, το τοποθετώ στην διαδικασία της πολιτικοποίησης μου, στην διαδικασία αυτή που έψαχνα να βρω τι στο διάολο συμβαίνει γύρω μου.

Μετά άρχισαν όλα να είναι λίγο πιο ξεκάθαρα.

Μετά άρχισαν οι διαδρομές να έχουν κάποιο νόημα.

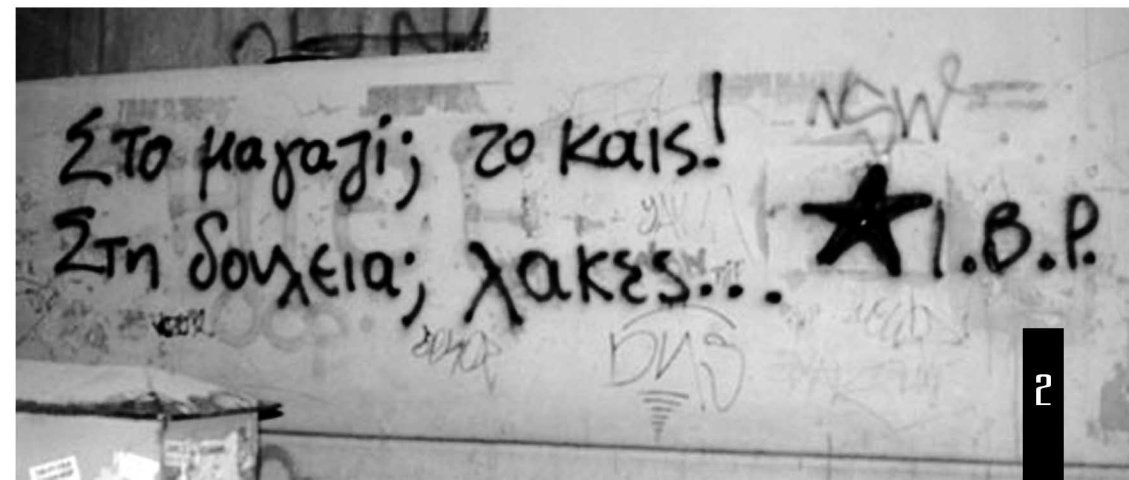
Μετά άρχισα να βλέπω πως η πόλη δεν έχει παραδοθεί ακόμα στη μιζέρια

...πως η μάχη δεν έχει χαθεί ακόμη.

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, για τις ανάγκες του φωτογραφικού αφιερώματος στα συνθήματα που είναι γραμμένα στους τοίχους της πόλης, με τίτλο "ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΟΥΤΙΪ ΚΑΙ ΤΟ ΟΥΤΙΪ ΣΟΣ ΤΟΙΧΟΥΣ", που έγινε στην κατάληψη Παπουτσάδικο.

Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στην μπροσούρα είναι μια συλλογή προσωπικών κειμένων ατόμων.

Το SlideShow του αφιερώματος, όπως και την παρούσα μπροσούρα μπορείτε να τα βρείτε στην ιστοσελίδα : www.papoutsadiko.espivblogs.net

Οι δημόσιοι χώροι, οι δικοί μας χώροι, αυτοί στους οποίους κινούμαστε, βρισκόμαστε, ζούμε και αναπνέουμε, είναι κομμάτια γης σφηνωμένα ανάμεσα σε ιδιωτικές περιφράξεις και τοίχους. Τοίχους, που μετατρέπονται σε σύνορα μεταξύ του ιδιωτικού και του δημόσιου, μεταξύ του απαγορευμένου και του ελεύθερου. Ποιος όμως μας λέει ότι η εξωτερική επιφάνεια του τοίχου δεν είναι δημόσια, δεν είναι δικιά μας;

Μπορεί οι ιδιοκτήτες και το κράτος να χτυπιούνται ότι δεν είναι, κυνηγώντας κάθε πιτσιρικά που κρατάει ένα σπρέι στο χέρι, και προσπαθώντας να μας υπενθυμίζουν διαρκώς ότι δεν μπορούμε να «αγγίζουμε» ό,τι είναι δικό «τους», εμείς όμως έχουμε άλλη γνώμη. Μπορεί τα τούβλα, τα μπετά και τα κάγκελα να μας εμποδίζουν να κινηθούμε ελεύθερα μέσα στα κομμάτια γης που είναι δικιά «τους», ο σοβάς όμως που βλέπει στο δρόμο είναι δικός μας, τελεία και παύλα. Όσο κι αν προσπαθεί ο κάθε ιδιοκτήτης να «ομορφύνει» τους τοίχους «του» με ώχρες και επενδύσεις από πέτρα ή μάρμαρο, εμείς θα εξακολουθούμε να έχουμε λόγο στην αισθητική αυτών των τοίχων. Κι αυτό, γιατί εμείς που είμαστε από την έξω πλευρά, τους βλέπουμε και τους ζούμε, όχι αυτοί που κάθονται από μέσα. Είναι δεδομένο λοιπόν, οι τοίχοι είναι δικοί μας. Δεν είναι η εξωτερική επιφάνεια μιας ιδιοκτησίας, είναι η εσωτερική επιφάνεια του δικού μας χώρου. Αν θέλουμε θα τους αφήσουμε όπως είναι, αν θέλουμε θα τους ζωγραφίσουμε, αν θέλουμε θα τους γράψουμε.

Και θα πει πάλι ο μετριοπαθής ιδιοκτήτης «εντάξει οι ζωγραφιές, αλλά γιατί να γράφετε κιόλας; Δεν είναι ωραίο.» Ο καθένας ή η καθεμία που έχει ποτέ κολλήσει ένα σημείωμα πάνω στο ψυγείο – και το οποίο δεν γράφει λίστα για ψώνια – ή έγραψε κάτι πάνω στο θρανίο του σαν παιδί, καταλαβαίνει γιατί. Γιατί οι άνθρωποι θέλουμε να εκφραζόμαστε όχι μόνο προφορικά, αλλά και γραπτά. Ο γραπτός λόγος δεν επινοήθηκε για φιγούρα. Θέλουμε να πούμε κάτι σε κάποιον, γιατί δεν μπορούμε να το πούμε κατάμουτρα. Θέλουμε να πούμε κάτι σε όλους, σε ανθρώπους που γνωρίζουμε ή όχι. Ή θέλουμε απλώς να γράψουμε κάτι για να το βλέπουμε εμείς.

Οι τοίχοι των πόλεων είναι λοιπόν ένα δημόσιο φόρουμ, ένα αναπόσπαστο στοιχείο της δημόσιας συζήτησης, πάνω στο οποίο ο καθένας ή η καθεμία μπορεί να εκφράσει οτιδήποτε, προσωπικό ή συλλογικό, αστείο ή σοβαρό. Τα μηνύματα και τα συνθήματα στους τοίχους αλληλεπιδρούν με όσους τα διαβάζουν, δημιουργούν σχέση δράσης – αντίδρασης, σχέση δυναμική και παραγωγική. Οι λέξεις στους τοίχους προκαλούν συναισθήματα, σκέψεις και αντιδράσεις, κάτι που οι άδαιοι τοίχοι δεν κάνουν. Δεν θέλουμε αποστείρωση, απάθεια και απομόνωση. Έχουμε πολλά να πούμε, κι όσο κι αν άσπρες μπογιές επαναφέρουν τους τοίχους στον καθωσπρεπισμό τους, εμείς θα τους «ξαναβρωμίζουμε» με ό,τι μας κατεβαίνει στο κεφάλι την κάθε στιγμή, με ό,τι θέλουμε να φωνάξουμε στον κόσμο.

Και μην ξεχάσω...

**ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΜΑΣ ΕΞΑΓΡΙΩΝΕΙ,
ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΟΟΠΟΦΟΝΟΙ.**

...ΚΙ Ένας διάλογος

Περαστικός σε κάποιον που έγραφε πάνω σε τοίχο τράπεζας ένα αντιεκλογικό σύνθημα:

- Γιατί γράφετε πάνω στους τοίχους ρε παιδιά?
 - Θέλουμε να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στο υπάρχον σύστημα.
 - Ναι, αλλά αυτό που κάνετε είναι ασχήμια!
 - Ασχήμια είναι όλο αυτό που ζούμε, ασχήμια είναι η ίδια μας η καθημερινότητα!
 - ...Τι να πώ; Εγώ πάντως είμαι ενάντια σε αυτόν τον τρόπο έκφρασης.
- (αποχώρησε, πήγε σπίτι του και άνοιξε την τηλεόραση, να δει την ομορφιά της ζωής)

Σχολείο, σκέτο νεκροταφείο,
τελευταίο θρανίο,
άσπροι τοίχοι σαν ψυχιατρείο,
άσπροι τοίχοι που μοιάζουν πως θα με πλακώσουνε,
με μαρκαδόρο γράφω συνθήματα που θα με λυτρώσουνε,
το ξέρω, οι καθηγητάδες θα τα δουν και θα παγώσουνε,
μα δε με νοιάζει, δεν πα και να θυμώσουνε,
θα πούνε βανδαλίζω την περιουσία των γονιών μου,
μα εγώ δεν έχω τίποτα δικό μου,
τα πάντα τα μοιράζομαι με τον διπλανό μου,
και ένα μόνο ξέρω,
όσο υπάρχουν μαρκαδόροι,
θα είναι δικοί μας όλοι οι χώροι,
όσο υπάρχουν άριοι τοίχοι,
δεν θα έχουν καμία τύχη.
Στους νοικοκυραίους στέλνω τώρα εγώ φιλιά,
ΦΩΤΙΑ, ΦΩΤΙΑ, ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΙΔΙΟΙ

Η καπιταλιστική μηχανή πορεύεται με έναν βασικό κανόνα. Την αναγνώριση των ανθρώπινων αναγκών και την χειραγώγησή τους με τρόπο αποδοτικό, οικονομικά ή πολιτικά. Όλες οι ανάγκες πρέπει να χαλιναγωγούνται προς όφελος της μηχανής, και η ανάγκη για έκφραση και

επικοινωνία δεν αποτελεί εξαίρεση. Στην περίπτωση που το όφελος δεν είναι εφικτό, τότε – και μόνο τότε – η ανάγκη αρχικά απαξιώνεται, και κατόπιν «καταργείται» ή «ρυθμίζεται», νομικά και επικοινωνιακά.

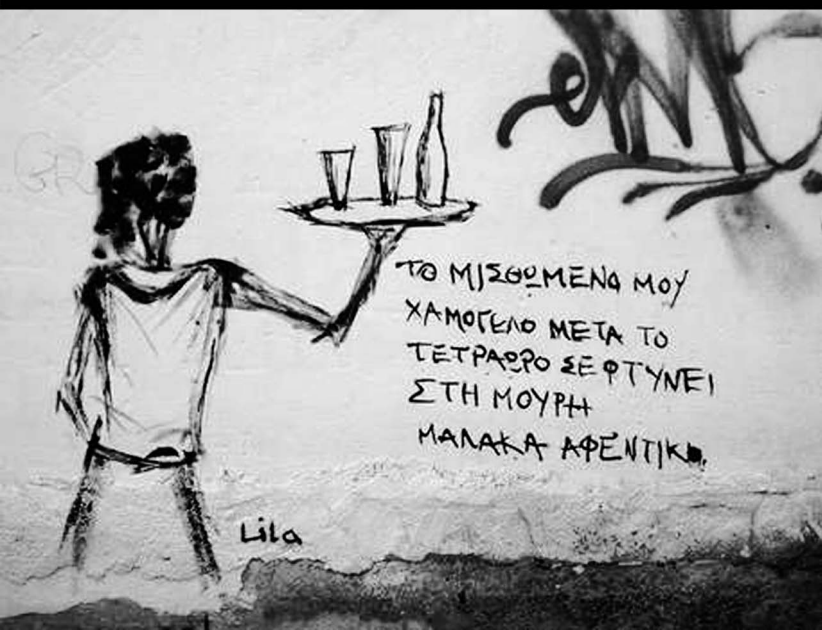
Κοιτώντας γύρω μας – στον πραγματικό ή τον ψηφιακό κόσμο, θα δούμε παντού λόγια σε τοίχους. Η μηχανή, αναγνωρίζοντας ότι το γράψιμο σε έναν τοίχο αποτελεί ανθρώπινη ανάγκη (και ως τέτοια θα υπάρχει παντού και πάντα), δημιουργεί τοίχους όπου *επιτρέπεται* να γράφουμε. Τοίχους όπου μπορούμε να επικοινωνήσουμε όχι ό,τι θέλουμε, αλλά ό,τι είναι ωφέλιμο, ό,τι είναι «πρέπον». Κι όταν αυτό που λέμε ξεφεύγει από τα *αποδεκτά* όρια, τότε μεταλλάσσεται σε παράνομο, ανήθικο, χίλια δυο επίθετα που επιτυγχάνουν την απαξίωση και την «κατάργησή» του, με σκοπό να μετριάσει η ζημιά.

Για παράδειγμα, τα συνθήματα στους πραγματικούς τοίχους είναι παράνομα, γιατί δεν μπορούν να ελεγχθούν και επομένως είναι επικίνδυνα. Νόμοι και προπαγάνδα ευαγγελίζονται την «καθαριότητα» και τον «πολιτισμό» των άσπρων τοίχων, ακριβώς επειδή τα συνθήματα δεν είναι απλώς μη ωφέλιμα για την μηχανή, αλλά επιπλέον μπορούν να αποδειχθούν και καταστροφικά (η αναμόχλευση της σκέψης και του συναισθήματος είναι πάντα καταστροφική για μηχανές κάθε είδους).

Στον αντίποδα, οι ψηφιακοί τοίχοι είναι νόμιμοι, γιατί είναι ελέγξιμοι. Ο καθένας που γράφει κάτι στον τοίχο του facebook, έχει ονοματεπώνυμο και διεύθυνση, και άρα μπορεί εύκολα να κατασταλεί αν *παρατυπήσει*. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα ανθρώπων που δέχθηκαν σοβαρές συνέπειες (απολύσεις, ποινικές διώξεις, κλπ) για κάτι που έγραψαν στον «τοίχο τους». Γράψε λοιπόν, αλλά το νου σου, μας λένε με νόημα. Με παρόμοιο τρόπο λειτουργούν και οι «καλλιτεχνικοί τοίχοι». Η μόδα του να δημιουργεί ένας καλλιτέχνης έναν πραγματικό τοίχο στον οποίο οι περαστικοί παροτρύνονται να γράψουν, απλώνεται σε πολλές χώρες. Κι εκεί όμως, αυτό που θα πεις είναι ελεγχόμενο, καθώς όλοι οι τοίχοι τέτοιου τύπου σε παροτρύνουν να συνεχίσεις μια πρόταση του στυλ «αγάπη είναι...».

Όσο λοιπόν αυτά που λέμε είναι ωφέλιμα, ή τουλάχιστον ακίνδυνα, τόσο θα είμαστε «ελεύθεροι» να τα λέμε και να τα γράφουμε. Αλλιώς, όταν θα θέλουμε να γράψουμε, θα πρέπει να κοιτάμε πάνω από τον ώμο μας, και να είμαστε γρήγοροι...!

στους λερωμένους τοίχους...

Πάνω στις πλάκες, στις πλατείες, στις φυλακές και στις πορείες.
 Πάνω σε τοίχους στα σχολεία, μέσα από στίχους στα βιβλία.
 Έχει ξεσπάσει θύελλα κι εγώ πελαγωμένος,
 στη μέση τούτου του χαμού να στέκω σταυρωμένος.

Ο Θεός και το ποδόσφαιρο, μπάτσοι και ηρωίνη,
 στα ακριβά τα μαγαζιά, μολότωφ και μαρτίνι.
 Η ιστορία γράφεται σε λερωμένους τοίχους,
 σε μία πόλη που μισεί με πάθος τους κατοίκους.

Πού να 'σαι τώρα σε ζητώ, στην ευτυχία ξεδιψάς,
 ή μέσα από ενθύμια με αναμνήσεις πολεμάς.
 Ειρωνικά γαλάζια όνειρα, σε πράσινα κρεβάτια
 μια ιστορία πρόστυχη, στα κόκκινα πλεγμένη.

Έρεβος
 Στους λερωμένους τοίχους
 Δίσκος: Επόμενη Μέρα
 1991

ΣΤΟ ΧΟΡΟ... ΥΕΨΙ!

ΑΝΑΓΚΗ
 ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΕΣΙΜΟ
 ΟΧΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ!

ΜΗΝ ΕΙΣΤΕ
 ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ.
 ΛΟΥΦΑΡΕΤΕ ΜΕ ΠΑΡΕΑ!

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ
 ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΜΠΟΥΡΑ

Ήρθαν τ'αύρια
 να διώξουν τα βήματα

ΒΕΓΓΟ ΓΕΙΑ
 ΣΚΑΤΑ ΕΣΤ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΤΟ ΣΑΓΑΠΟ
 ΠΕΣ ΤΟ
 ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ

Τά χέρτα που μου κόψατε
 από την σύνταξη
 να τ'α φάτε κόληβα

Η ΤΕΧΝΗ ΕΙΝΑΙ
 Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΛΑΝΙΑΣ!

ΤΟ ΤΣΙΠΟΥΡΟ
 ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤ
 1.60€ ΜΕ ΜΕΖΕ!

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΠΑΡΕΑ
 Μ'ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΟΥΝ
 ΠΤΥΧΙΟ *
 ΣΤΑ 4 ΧΡΟΝΙΑ.

ΑΙΝΑΝΤΥΑ ΣΤΙΝ
 ΑΣΤΟΙΚΥ ΟΡΘΟΓΡΑΦΕΙΑ
 ΤΟΡΗ ΠΟΥ
 ΒΡΗΚΑ ΤΟΙΧΑ
 ΞΕΧΑΣΑ ΤΟ
 ΣΥΝΘΗΜΑ

Πέρα απ' τα βιβλία της ιστορίας, υπάρχει και μια άλλη ιστορία που, αν δεν πατηθεί ή βαφτεί, θα μας αποκαλύψει το τι συνέβαινε εκείνη την περίοδο στην συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή. Είναι η ιστορία που διηγούνται οι τοίχοι μέσω των συνθημάτων. Είναι η ιστορία που δε μένει και για πολύ στην επιφάνεια, ασχέτως αν επαναλαμβάνεται στο μέλλον, ξανά και ξανά...

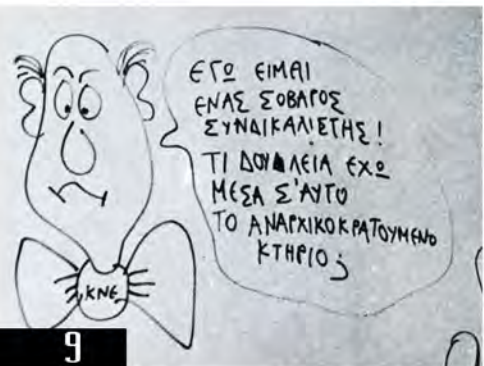
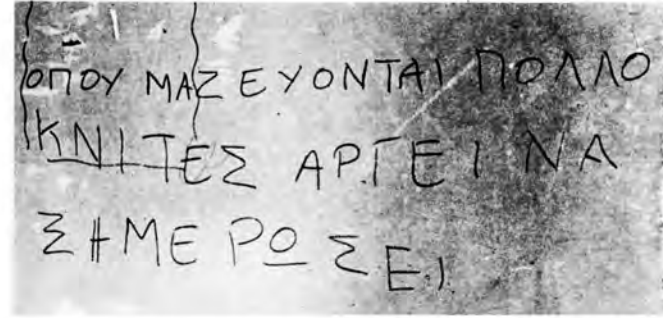
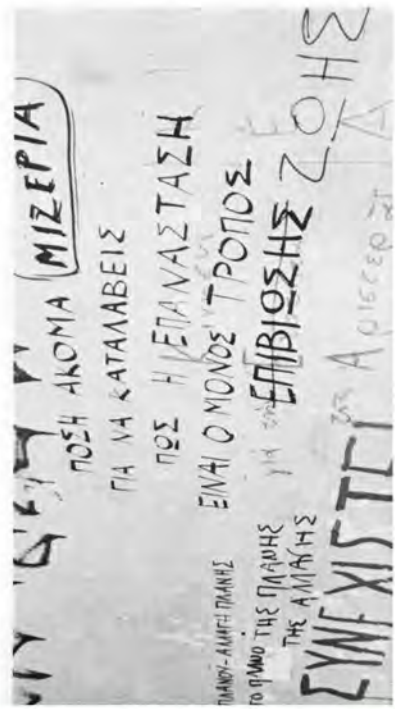
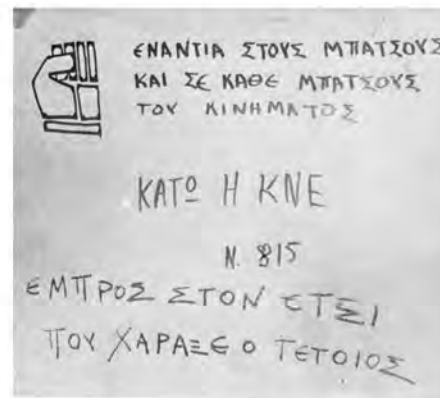
ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΧΟΛΩΝ ΤΟ 1979

Το '79 ήταν η χρονιά που η ΚΝΕ, μέσω του συνδικαλιστικού της οργάνου της "πανσπουδαστικής" (ΠΚΣ), προσπάθησε λυσσαλέα να ελέγξει και να καταστείλει τις καταλήψεις ενάντια στο νόμο 815.

Η "νύχτα του χημείου" όπως συνηθίζεται να λέγεται (άκου SOS πεντάγωνο καλεί Μόσχα από Πανούση), ήταν το αποκορύφωμα αυτής της προσπάθειας και άφησε πίσω της πολλούς τραυματίες.

Οι τοίχοι απ' το Χημείο και τη Νομική, μας δίνουν το κλίμα της εποχής.

Ο ΤΟΙΧΟΣ ΕΙΧΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Πόλεμος των Τοίχων (αντιφασιστικός αγώνας)

(συνέντευξη με μια παρέα)

- Τα βράδια εκτός απ' το ν' αράζετε σε πλατείες της πόλης και να φλυαρείτε άσκοπα, τι άλλο κάνετε;
- Ε, όχι κι άσκοπα, αλλά το πας κάπου συγκεκριμένα;
- Εντάξει, δε μας ενδιαφέρουν τα προσωπικά σας, απλά κάπως έπρεπε να ξεκινήσουμε. Ποιά η σχέση σας με τους τοίχους;
- Τώρα μιλάς σωστά! Οι τοίχοι ανήκουν σ' εμάς. Από παλιά έτσι ήτανε θυμάμαι...
- Και με το "εμάς" τι εννοείς;
- Εννοώ όσους νοιώθουν πως οι τοίχοι είναι ένα μέσο έκφρασης και δημιουργίας. Γκραφιτάδες, τύπους και τύπες που φτιάχνουν στένσιλ, γράφουν συνθήματα.
- Εννοείς και τους φασίστες;
- Ε, όχι και τους φασίστες! Οι φασίστες το μόνο πράγμα που τους συνδέει με τους τοίχους είναι πως είναι τούβλα.
- Δηλαδή αυτοί δε γράφουν συνθήματα στους τοίχους;
- Α, μπράβο ωραία ερώτηση. Ε, λοιπόν τα βράδια εκτός απ' το να κωλοβαράμε όπως εσύ νομίζεις, έχουμε κάνα σπρέι καβάτζα πάντα στην τσάντα, και κάνουμε βόλτες στις γειτονιές μας. Αν τύχει και δούμε καμιά φασιστική παπαριά γραμμένη, έχουμε το νου μας μην τύχει και συναντηθούμε με τα "χοιρινά", και τσακ-μπαμ εξαφανίστηκε η φασιστική μαλακία! Πάνω από λεπτό δε μας παίρνει, αλλά μη νομίζεις πώς έχουμε και πολλή δουλειά.
- Και γιατί το κάνετε αυτό;
- Γιατί έτσι μας αρέσει! Ούτε ένα χιλιοστό τοίχου δεν αφήνουμε στα καργιόλια.
- Οκ ρε παιδιά να μην σας κρατάω άλλο. Τα λέμε.
- Άντε γειά! Πάρε και ένα σπρέι για τον δρόμο!

η σβάστικα μετατρέπεται σε άνθρωπο μετά από αντιφασιστική παρέμβαση με σπρέι

Οι γεμάτοι με συνθήματα τοίχοι, αποτελούν το μέσο προβολής που στερείται ο μέσος πολίτης, εν καιρώ αστικής δημοκρατίας. Αποτελούν ένα βήμα έκφρασης, πολλές φορές πολιτικής, άλλες όχι, δεν έχει σημασία: στην εποχή της αποθέωσης της ιδιώτευσης, της ασφάλειας και της τάξης, του λεγόμενου «τέλους της ιστορίας» και της κοινωνικής συναίνεσης σε μια κυρίαρχη αδράνεια, κάποιιοι επιλέγουν να λερώσουν τοίχους, ενοχλώντας τους νοικοκύρηδες αυτής της πόλης, να δηλώσουν παρουσία, να αντιδράσουν στην ισοπέδωση της αστικής ομοιομορφίας, να εκθέσουν δημόσια απόψεις ή συνθήματα ή έστω δυο λέξεις φαινομενικά ασύνδετες. Τα συνθήματα στους τοίχους δε διεκδικούν την απόλυτη αλήθεια, αυτή εξάλλου (η απόλυτη αλήθεια) καλύπτεται καθημερινά από τα δελτία των 8, με αποτέλεσμα να έχει πλέον όλο και περισσότερο χάσει το νόημα της. Ευτυχώς. Η αλήθεια των συνθημάτων είναι πρωτίστως η ανάγκη δήλωσης παρουσίας σε μια «άδεια» γειτονιά, η ανάγκη να αφήσεις ένα αποτύπωμα και να κάνεις οικείο ένα αφιλόξενο αστικό σημείο, η ανάγκη για χιούμορ σε μια μίζερη πραγματικότητα, η ανάγκη έκφρασης κι επικοινωνίας σε έναν κόσμο γεμάτο ιδιωτικές οθόνες. Η ανάγκη να εκφραστούμε δημόσια, να φωνάξουμε, κάτι που μας κάθεται στο λαιμό και μας πνίγει.

Όπως λέει κι ένα σύνθημα:

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΙΑ
ΝΑ ΑΠΑΙΞΟΥΜΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ.**

Η ΔΡΑΣΗ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

ΑΝ ΑΠΕΛΑΣΟΥΜΕ 450.000 ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΧΩΡΑΝΕ ΑΝΕΤΑ ΑΜΟΙ ΤΟΣΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ!
ΑΝΤΙΦΑ & ΚΑΛΩΙΤΗΕΑ

ΜΟΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ
ΜΑΣ ΟΝΕΙΡΑ

ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ
ΚΑΝΑΤΕ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ
ΘΑΥΕΤΕ
ΟΜΩΣ
ΣΕΧΑΣΑΤΕ
ΠΡΟΣΗΜΟΥΝ
Σ ΠΟΡΟΣ

Ο ΠΛΕΘΟΣ ΓΙΑ
ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΜΜΑΙ
ΟΜΑΔΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ
Δεν ελπίζω ειρήνη
δε φοβάμαι
ειρήνη, είμαι ανθρωπ

Η ΠΟΙΗΣΗ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Το ζυνάρι
θα το
σφιζουμε
στον
λαιμό σας
καθαρίματα

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙΣ
Κ' ΕΣΥ ΦΟΒΑΣΑΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙΣ

Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΕΧΕΙ
ΔΙΕΧΟΥΝΣΗ ΣΤΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ
για ελευθερία
ζυγναφι δυναμεις
κρυφες
Αντίποινα

ΤΙ ΛΑΜΨΗΘΩΝ ΑΜΑΤΙΑ
ΣΤΑΝ ΠΟΛΕΜΑΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΡΤΙ-
ΝΤΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑ-
ΓΜΑΤΑ... Κ' ΕΜΟΝΟ
ΕΚΕΙ!

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΝ ΦΤΥΧΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΙΚΟΝ

Η ΜΕ ΤΙΣ
ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ
Η ΜΕ ΤΙΣ
ΥΡΑΒΑΤΕΣ

ΝΑ ΕΠΙΔΙΟΞΟΥΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ
ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ *

Το «ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟ» είναι οι Παρασκευιάτικες συναντήσεις μας στο Παπουτσάδικο, που συνοδεύονται από μουσικές, βιντεοπροβολές, slideshow, εργαστήρια, θεματικές ενότητες, αυτομόρφωση, και ό,τι άλλο βρούμε ως αφορμή για να συναντηθούμε και να συζητήσουμε. Τις ώρες του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟΥ (δηλαδή 20:00-00:30) θα λειτουργεί και η δανειστική βιβλιοθήκη, το βιβλιοπωλείο κινηματικών εκδόσεων, και ο πάγκος με το έντυπο υλικό.

Η ομάδα του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟΥ οργανώνει το περιεχόμενο των συναντήσεων αυτών, μέσα από εβδομαδιαία συνέλευση, κάθε Δευτέρα 18:00 - 19:30.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ...

Έχουμε έναν κόσμο
να αλλάξουμε μπροστά μου...

Μάης 2012

**ΠΑΡΑΞΕΥΑΣΤΗΡΙΟ
ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ**
ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρι
papoutsadiko.espivblogs.net